

MIROSLAV TUĐMAN U OBRANI HRVATSKE ISTINE

Kuzma Kovačić*

Vjerujem da svi mi koji dijelimo zajedničko kolektivno iskustvo u stvaranju suverene hrvatske države i sudioništvo u Domovinskom ratu, danas možemo reći isto: volimo Hrvatsku i danas kad nam se ne sviđa, i gadi ono što se u njezino ime radi. Stariji smo od samostalne hrvatske države, svjedoci smo njezina krvavog rađanja, i upravo zato ne dozvoljavamo da nam se oduzima kolektivno pamćenje. Jer naše kolektivno pamćenje nije ni povijesna ni socijalna konstrukcija, nego izvorno, nepatvoreno zajedništvo i osobno iskustvo nacionalnog identiteta – tj. iskon i ishodište suvremene Hrvatske.

* Kuzma Kovačić, hrvatski kipar, rodio se u Hvaru 6. lipnja 1952. Diplomirao je kiparstvo na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu 1976. Izlagao je svoja djela na samostalnim i skupnim izložbama nekoliko stotina puta. Djela mu se nalaze u hrvatskim muzejima i galerijama, kao i u inozemnim zbirkama. Autor je stotinjak javnih, spomeničkih i sakralnih kiparskih djela, od kojih spomenimo Oltar hrvatske domovine, Spomenik papi Ivanu Pavlu II., Spomenike Franji Tuđmanu, Spomenik Gojku Šušku, Spomenik Antunu pl. Mihanoviću, Spomenik hrvatskoj slobodi, Vratnice hvarske katedrale, Oltar hvarske katedrale, Posljednja večera, Kip blaženog Alojzija Stepinca, Reljef Vječne proslave, Sv. Ivan Pavao II. (reljef) te Reljef hrvatskih mučenika. Autor je i optjecajnog hrvatskog kovanog novca – kuna i lipa. Dobitnik je brojnih stručnih, te nacionalnih i međunarodnih nagrada, kao i tri hrvatska državna odličja koja mu je dodijelio predsjednik Franjo Tuđman. Redoviti je profesor kiparstva u trajnom zvanju na Umjetničkoj akademiji Sveučilišta u Splitu. Od 2020. redoviti je član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti.

Miroslav Tuđman: Programirane hereze i hrvatski otpori, UHIP, Zagreb, 2013.

... nakon dočeka na Trgu bana Jelačića, generali nisu izravno otišli na Pantovčak, nego su prvo otišli u Katedralu.

Miroslav Tuđman (isto)

Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman, plemenit, istinoljubiv čovjek velikoga srca i širokoga znanja, hrvatski je velikan kojemu naš narod duguje trajnu zahvalnost i istinsko poštovanje za djela koja znamo i ne znamo, koja su u Domovinskom ratu i nakon toga u obrani hrvatske istine i ljudi koji su branili Hrvatsku bila nemjerljivo velika. Mnoge će njegove zasluge ostati nepoznate, po naravi njegova posla, ali one koje znamo, kao što je bilo njegovo odlučno zauzimanje za ostvarivanje pravde na haškome sudu za optužene Hrvate i djelovanje u drugim bitnim i presudnim političkim prilikama i pitanjima za Hrvatsku, tolike su da možemo reći kako je Miroslav Tuđman poslije svoga oca bio jedini istinski hrvatski državnik iako takvu funkciju formalno nije obnašao. Za neke koji su te funkcije obnašali „bilo bi bolje da se ni rodili nisu“, a o Miroslavu Tuđmanu dužni smo prenositi svijetu i novim hrvatskim naraštajima svjetlost istine i glas slave.

Živo se sjećam onog dirljivog časa kad je u jeku detuđmanizacije, pokušaju rashvaćenja Hrvatske, bila održana prva sv. misa za pokojnog Predsjednika Tuđmana u Svetištu Sveta Mati Slobode u Zagrebu, i kad sam mu, želeći ga obradovati i ohrabriti mojim doživljajem toga čina, da je Crkva, naime, stala u obranu časti i djela utemeljitelja hrvatske države, rekao da je time detuđmanizacija zapravo već slomljena. Blago se nasmijao prihvaćajući, vjerujem, u nadi tu moju tvrdnju. Razumije se, bila je pred njim još velika i teška i bitka, koju je zatim svojim zauzetim pisanjem,

svojom neporecivom, argumentiranom riječju svjedočke ljubavi prema Domovini i dobio.

S Miroslavom Tuđmanom vežu me lijepe uspomene srdačnoga prijateljstva i suradnje u važnim trenutcima njegova za Hrvatsku presudna i nezamjenjiva djelovanja, djelovanja koje je zaustavilo posrtaje hrvatske državne politike nakon preminuća Predsjednika Tuđmana i u mnogome Hrvatsku vratilo sa stranputice kojom je krenula nakon 2000. godine. Vidjevši njegovu predanost dobru hrvatskog naroda i države u obrani hrvatske istine o Domovinskom ratu, potvrđenu njegovim sudjelovanjem u obrani od srpske agresije u kojoj je imao mnoge zasluge i visoke uloge, od prvog časa, od prvog našeg razgovora pridružio sam se njegovim nastojanjima. Želio sam pridonijeti onime što sam mogao, kiparskim svjedočenjem i svjedočenjem javnom, pisanom riječju. Te događaje spominjem, jer su oni bili oblik i sadržaj naše suradnje kroz protekla dva desetljeća.

Susreli smo se, koliko se sjećam, u nekoliko prigoda devedesetih godina, u ratno i poratno vrijeme, ali prvi naš bliskiji susret bio je na otvaranju moje izložbe u Galeriji Forum u Zagrebu 2000. godine, izložbi koju sam posvetio pokojnome Predsjedniku Tuđmanu i našim braniteljima. Na otvaranje sam pozvao obitelj Tuđman, koja se odazvala i počastila izložbu, i tada smo dogovorili suradnju u otporu nadolazećoj najavljenoj detuđmanizaciji dolaskom nesretne Koalicije na vlast i Stjepana Mesića na mjesto predsjednika Hrvatske. Mesić je već samovoljnom odlukom bio „demitirao“ Oltar hrvatske domovine na Medvedgradu, a Miroslav Tuđman dao je ostavku na svoju funkciju vidjevši što se sprema. Kao najupućeniji čovjek u sve tajne i događaje oko stvaranja i obrane države, preuzeo je na sebe tešku zadaću obrane hrvatske istine u tome za Hrvatsku ponovo presudnom vremenu. Nitko u takvome poslanju nije učinio više od njega. Tada je izostala i pomoć stranke koju je osnovao Predsjednik Tuđman, a preuzeo krađom glasova

na izbornom Saboru Ivo Sanader (bio sam tamo i vidio!). Zapravo, i protiv tadašnjeg vodstva HDZ-a morao je voditi istu bitku.

Ipak, 2001. godine podignut je prvi spomenik dr. Franji Tuđmanu u Hrvatskoj, u Škabrnji, što je inicirao HDZ, jer mu je bio potreban radi političkog opstanka. Na pozivnom natječaju pobijedio je moj prijedlog. Svečanost otkrivanja spomenika na kojoj je Miroslav Tuđman govorio, u kojoj smo zajedno sudjelovali, bila je ljekovit događaj, ali ne baš lišen stanovite sjete, s obzirom da je bilo poznato tadašnje stanje u Hrvatskoj demokratskoj zajednici. Sličnosti takvome stanju protežu se sve do danas.

Miroslav Tuđman zatim je organizirao najvažniji oblik otpora lažima bačenima na hrvatsku: javna svjedočenja – skupove, simpozije, rasprave. Na poziv Miroslava Tuđmana sudjelovao sam na tim skupovima koje je organizirala Udruga za promicanje hrvatskog identiteta i prosperiteta (UHIP), što su urodili nizom zbornika s odgovorima na bitna hrvatska pitanja (koje je na omotu resio kip spomenika u Škabrnji): Dr. Franjo Tuđman – vizije i postignuća, 2002. Zagreb („Stvaranje obilježja i znamenja, spomen-znakova i spomenika-simbola), Dr. Franjo Tuđman – neoproštena pobjeda, 2003., Zagreb („Tuđmanovo djelo veliki je doprinos ostvarenju ljudskih prava malih naroda“), Globalizacija i identitet – rasprave o globalizaciji, identitetu i kulturi politike, 2004., Zagreb („O kršćanskoj vjeri sadržanoj u umjetničkom djelu“), Hrvatski nacionalni interesi i EU, 2006., Zagreb („Samo Hrvatska u zajednici suverenih i slobodnih europskih država i naroda“), Hrvatska i zapadni Balkan – rasprave o suverenitetu, nacionalnom identitetu i vanjskoj politici, 2007., Zagreb („Ne možemo više trpjeti“), Informacijski rat protiv oslobodilačke operacije Oluja – rasprave o doktrini informacijskog rata, scenaristima haških optužnica i hrvatskoj samobitnosti, 2008., Zagreb („Šutnja – organizirani zločin protiv Hrvatske“); Pamćenje i suvremenost - rasprava o prošlosti, sadašnjosti i budućnosti

Hrvatske, 2011., Zagreb („O pitanju pamćenja u suvremenoj hrvatskoj umjetnosti“). (U zgradama su navedeni moji prilozi, u potvrdu autentičnosti ovog svjedočenja). Sudjelovali su u tome pothvatu vjerni suradnici i poštovatelji Predsjednika Tuđmana, suradnici prof. dr. Miroslava Tuđmana i admirala Davora Domazeta Loše (bili su pozivani također i neki svjedoci drukčijih pogleda na događaje u vrijeme stvaranja i obrane države) – političari, generali, književnici, umjetnici, znanstvenici, gospodarstvenici, novinari, publicisti i drugu svjedoci presudnih zbivanja od 1990. do 1999. godine i nakon toga. Svih tih godina pratio sam i podupirao nastojanja Miroslava Tuđmana da se oživi duh hrvatstva, predanog domoljublja u hrvatskome društvu (u stvarima i na područjima kojima sam najbolje mogao tome doprinijeti) te podržao zdušno njegovu kandidaturu za hrvatskog predsjednika i njegovu novoosnovanu stranku Hrvatski istinski preporod.

Drugi od tri spomenika Predsjedniku Tuđmanu koje sam napravio podignut je u njegovu zavičajju, rodnom Velikom Trgovišću, opet uz asistenciju HDZ-a (kojeg je tada vodio Tomislav Karamarko). Otkrivanju je nazočila obitelj Tuđman, pa smo opet u radosti bili zajedno.

Naša se prijateljska povezanost ostvarivala i u drugim srdačnim susretima, u Zagrebu, Splitu, Velikom Trgovišću, i drugim mjestima i prigodama, a posebno lijepo u otočkom ambijentu – u Selcima na Braču i u Hvaru.

Osobito dirljiv bio je susret u mojem atelieru u Kučinama (Solin), podno Mosora, dok sam oblikovao zagrebački spomenik Predsjedniku Tuđmanu. Pozvao sam Miroslava da vidi kip u glini, da se posavjetujemo dok se još oblikuje kip. Prije sam mu bio pokazao i skicu-studiju za taj spomenik i tada smo se složili o nekim mogućim manjim promjenama. Ovaj put ni jednom riječju nije se upustio u pitanja kiparske naravi. Vidio sam da je sretan, sretan i zato što će spomenik konačno biti postavljen u Zagrebu, sad i kao državni čin priznanja i zahvale njenom utemeljitelju. Na

svečanom otkrivanju spomenika 10. prosinca 2019., na 20. godišnjicu preminuća Predsjednika Franje Tuđmana, državnika i akademika, bili smo opet u radosti zajedništva, kao i na predstavljanju knjige o tome spomeniku, iz pera Ivana Aralice, Ivana Rogića i Milana Bešlića i s fotografijama Gorana Vranića, godinu dana poslije u Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti, kojom je rečeno i potvrđeno da je tim spomenikom zabijen i posljednji čavao u lijes zauvijek propale Jugoslavije.

Vjerujem da je naša suradnja urodila dobrim plodovima i čast mi je što sam mogao dati mali prilog nastojanjima Miroslava Tuđmana u borbi za istinu, koju je u potpunosti predanosti vodio do kraja svoga ovozemaljskoga puta.

Dogovarali smo se koncem prošle godine za novi susret i druženje u Zagrebu, a onda je došla vijest o Mirovoj bolesti. Javila nam je to njegova supruga i kazala da joj je rekao pred odlazak u bolnicu neka nam uzvрати svakako božićnu čestitku. Čuli smo se kratko telefonom kad je došao u bolnicu, nadali se svi njegovu ozdravljenju i za to molili. Još ne mogu prihvatiti tužnu istinu da nas je tako iznenada i prerano napustio i žalim za prijateljem, uzorom u mnogome.

Sanjao sam ga živoga, s nama u radosti, poput susreta u Životu vječnome, u kojega je, vjerujem, i ušao, jer je bio čovjek Ljubavi.

U Hvaru, 14. svibnja 2021.